

FOCOLAREJOURNAAL
Rocca di Papa, 24 februari 2018

Wereldkampioenen in eenheid

1. Beyond all borders – aftellen naar het Genfest 2018

Activiteiten en ervaringen vanuit heel de wereld: heel de gemeenschap van de Focolarebeweging – jongeren, volwassenen en kinderen – samen op weg naar het Genfest. Zie de site www.y4uw.org

2. Opening en groeten

3. Syrië – Interview met Stefano Comazzi (AMU) en groet van Emmaus en Jesús

Telefoongesprek met Maria do Céu Costa, uit Aleppo.

4. Portugal - Project RAISE: in actie tegen werkloosheid

AMU uit Portugal geeft een concreet antwoord op het drama van de werkloosheid, met steun van AMU internationaal en de Economie van Gemeenschap.

5. Colombia – Waarheid in de verzoening

Het reisdagboek van Adriana Avellaneda, Colombiaanse woonachtig in Italië, ze laat ons in haar geboorteland mensen ontmoeten die temidden van duizenden tegenstellingen leven en zich inzetten voor het vredesproces.

6. Brazilië - Melancholische vreugde: het verhaal van Pintor

De carrière van een acteur, onverwacht onderbroken door een ziekte. Soepele klei zijn in Gods handen.

7. Gis Calliari en wat het belangrijkste is

Op 97 jarige leeftijd heeft één van de allereerste vriendinnen van Chiara Lubich ons verlaten. De laatste momenten van haar rijke leven zijn het concentraat van één enkel idee: Jezus in het midden tussen diegenen die de wederzijdse liefde beleven.

8. Italië – RomAmor: familie zijn met wie het nodig heeft

Een gratis gebaar van liefde van Dino Impagliazzo is het eerste knooppunt van een netwerk dat steeds hechter wordt. Het Station Tuscolana en verschillende andere plekken in Rome worden ruimtes van wederzijdse liefde en solidariteit tussen broers en zussen.

9. Chiara Lubich: Wereldkampioenen in eenheid

Uit een groet van Chiara aan enkele priesters in Rocca di Papa, 1 december 1981.

10. Groet van Emmaus en afsluiting

1. BEYOND ALL BORDERS – AFTELLEN NAAR HET GENFEST 2018

Hé, ik ben hier ..., achter de muur ...

Ik ben goed in zicht, maar je kunt me niet zien ...

Grenzen scheiden, scheiden volkeren, culturen, landen

Brengen je tot de rand ..., de rand van je stad, van jezelf, van je hart

Zorgen ervoor dat angst en leegte je blind maken.

Maar ... wat als ...

ik mijn perspectief verander met het risico ... over de grens heen te stappen?

En ik verschillen omarm, door samen te leven, samen te werken ..., samen te ademen,

Bruggen op te bouwen in plaats van ze af te breken.

Een hele wereld wacht buiten op ons,

om samen verschillen te omarmen, te werken, te leven, te ademen,

want alleen samen kunnen we een meer verenigde wereld creëren!

En omdat een meer verenigde wereld alleen samen kan worden gecreëerd!

Laten we daarom onze keuze maken. "Over alle grenzen heen"

Antonella: Welkom bij het focolarejournaal. De laatste keer in november hebben we afgesloten met het Genfest en vandaag openen we ermee.

Francesco: Het Genfest is een internationale afspraak die de jongeren van de Focolarebeweging voor de maand juli in Manila hebben gemaakt en die ook in vele andere steden over de hele wereld zal plaatsvinden.

Antonella: Bij het laatste focolarejournaal heeft Maria Voce, Emmaus, ons allemaal uitgenodigd om onze bijdrage te leveren voor dit grote gebeuren.

We hebben hier bij ons – waar zijn jullie? - Martha uit Argentinië en Igino, uit de Filippijnen.

We maken van de gelegenheid gebruik om jullie te vragen hoe het gaat met de voorbereidingen en vooral ook wat de echo is die jullie op dit appèl hebben ontvangen vanuit de hele wereld?

Martha: *Het antwoord op het appèl van Emmaus is gewoon geweldig geweest en daarom willen we iedereen echt bedanken voor de steun die we elke dag ontvangen. We gaan verder!*

In Tanzania bijvoorbeeld, heeft de lokale gemeenschap een lunch voorbereid om fondsen te werven voor het Genfest. In Nigeria, gaan de Jongeren voor een Verenigde Wereld de scholen langs, om de studenten uit te nodigen voor het Genfest ter plaatse. In Frankrijk, hebben de Gen 4 tijdens carnaval met kraampjes gestaan en ook heeft een groep gen 4 vlak bij Rome geld bijelkaar gebracht voor de reis van de jongeren uit Griekenland naar Manila.

In de Verenigde Staten, Los Angeles heeft de gemeenschap van de Beweging een benefietdiner georganiseerd, terwijl ze in Texas deze maand een 'bake sale' gehouden hebben, een verkoop van koek en gebak gedurende de Super Bowl.

In heel India zijn er activiteiten: van Bangalore tot New Delhi en Mumbai. We weten dat ook vanuit Sri Lanka en Nepal jongeren zich voorbereiden om naar het Genfest te komen.

Ook in Cuba zal er een Genfest zijn. Hier zijn er enkele beelden. De jongeren bereiden zich voor met bingo's en sportwedstrijden.

En het zelfde gebeurt in vele andere landen van de wereld.

Francesco: en in de Filippijnen, Iginò, wat is er daar gaande? Hoe gaat het met de voorbereidingen?

Iginò: *Juist in deze week zijn in Manilla jongeren en professionals uit verschillende delen van de wereld aan het Programma van het Genfest aan het werken. Er zijn ook audities, repetities van de bands, de choreografieën, het decor wordt bedacht ...*

Heel de Beweging in de Filippijnen is jongeren aan het uitnodigen en overal wordt het Genfest gepresenteerd: bijvoorbeeld op de nationale bisschoppenconferentie en ook bij de bidweek voor de eenheid van de christenen en op andere plaatsen.

Antonella: Samengevat er is een algehele mobilisatie die alle continenten omvat...

Nu proberen we verbinding te maken met Mariana in Rio de Janeiro. Ben je er Mariana?

Mariana Martins: Ja, ciao!

Antonella: Ja, ciao! We zien dat je in het gezelschap bent van je vrienden daar. Mariana, hoe bereiden jullie je in Brazilië voor op het Genfest?

Mariana Martins: *We houden hier verschillende activiteiten om geld in te zamelen voor het Genfest. We hebben het traditionele "Festa Junina" georganiseerd en een Botekokê. een feest met aperitieven, snacks en karaoke;*

Na het vorige focolarejournaal in november hebben we van iedereen hulp en steun gekregen! Er zijn donaties geweest en tot juni plannen we nog veel andere activiteiten: filmavonden, rondleidingen in het stadscentrum, nogmaals een Botekokê, en ook een bazaar...

Tot nu toe hebben we het nodige bij elkaar om één iemand als vertegenwoordiger van Rio naar Manilla te sturen, en met de rest van de opbrengst willen we andere jongeren helpen om deel te nemen aan ons lokale Genfest in de Mariapoli Ginetta, in de buurt van Sao Paulo."

Antonella: Mooi! Bedankt Mariana, groeten aan jullie allemaal!

En we herinneren iedereen eraan dat er nog maar enkele dagen over zijn om je in te schrijven voor het Genfest, dus, wil je deelnemen en meer weten kijk dan op onze site www.y4uw.org of op de andere social network.

Bedankt Martha en Iginò, bedankt!

2. OPENING EN GROETEN

Antonella Bianco: We hebben onszelf nog niet voorgesteld!

Francesco Tortorella: Dan doen we dat nu.

Antonella Bianco: OK!

Francesco Tortorella: Ik ben Francesco en ik kom uit Bari, een prachtige stad in zuid-Italië. Ik ben getrouwd met Anna en ben de gelukkige vader van 3 kinderen: Maria, Marco en Marta. Ik houd me bezig met internationale samenwerkingsprojecten van AMU – Actie voor een

Verenigde Wereld - terwijl mijn vrouw Anna werkt in AFN – Actie voor Nieuwe Gezinnen - op de afdeling van internationale adopties: kortom, voor beiden is de passie voor de maatschappelijke betrokkenheid ook ons werk geworden.

Antonella Bianco: Ik ben Antonella, ik kom ook uit Bari, maar ik werk al vijftien jaar hier in Rome. Ik ben een ambtenaar van het ministerie van Justitie, maar ik ben begonnen als leerkracht in een jeugdgevangenis in Zuid-Italië, waardoor ik een beetje een verlangen kon verwezenlijken dat ik als meisje al in me had. Ik vroeg me af of dat Ideaal voor een Verenigde Wereld, dat ik had ontdekt, ook een lichtpuntje zou kunnen brengen daar achter de tralies in een gevangenis.

Francesco: Elke keer is het focolarejournaal anders, jullie zien het ... presentatoren, aanwezigen... Vandaag willen we in het bijzonder een groep religieuzen groeten uit verschillende delen van de wereld, die hier aanwezig zijn, daar zijn ze! Dan zijn er ook een aantal de leden van de "Scuola-Abba" die hier in deze dagen bijelkaar is. We begroeten in het bijzonder professor Adam Biela van de Universiteit van Lublin, de eerste universiteit die een eredoctoraat heeft gegeven aan Chiara Lubich.

Antonella: En we groeten de jongens en meisjes, die hier zijn uit de Castelli Romani!

Als jullie ons willen groeten of indrukken willen sturen ... kan dat via deze adressen: email, Facebook, of jullie kunnen ons Whatsapp nummer gebruiken en dat is +39 342 873 0175.

3. SYRIË

Francesco: Gisteren hebben we een bijzondere dag van vasten en gebed voor de vrede gehad, speciaal voor Congo en Zuid-Soedan, een verzoek van paus Franciscus voor alle mensen van goede wil. Onmiddellijk denken we ook aan Syrië en andere delen van de wereld die het slachtoffer zijn van oorlog en geweld.

Vandaag hebben we hier Stefano Comazzi, hij is voorzitter van AMU – Aktie voor een Verenigde Wereld - die, samen met AFN – Actie voor Nieuwe Gezinnen, sinds 2012 hulp biedt aan de Syrische bevolking, via de gemeenschappen van de Focolarebeweging. Onlangs hebben we met Stefano een heel bijzondere reis gedeeld. Een paar weken geleden was je in Syrië om de projecten en de mensen waarmee we werken te bezoeken. Wat was je indruk?

Stefano Comazzi, Azione per un Mondo Unito: Ja, ik zou zeggen, ik heb een gehavend, maar levend land aangetroffen. Ik heb Mustafa leren kennen, een moslim, zijn vrouw Denise, die christen is en hun dochter Naya. Bij het verergeren van de crisis werden ze met de dood bedreigd en moesten ze vlug hun huis verlaten, dat vervolgens gebombardeerd is. Zij hadden een laboratorium waar ze inrichtingsaccessoires en decoraties maakten volgens de oudste en

meest verfijnde Arabische traditie. Dit alles bestaat nu niet meer. We zijn hun huis gaan opzoeken en in een onwerkelijke stilte, met alleen enkele woorden van respectvol commentaar hebben we kunnen zien wat ervan is overgebleven. Zij stellen hun kunst en hun capaciteiten ter beschikking om de vluchtelingenkinderen door schoonheid te leren dood en haat te overwinnen. In de toekomst kan dit ook de mogelijkheid op een baan vergroten als het er om gaat om het land weer op te bouwen.

Ook heb ik Jalal ontmoet. Een vrijwilliger die werkte op de markt van Aleppo, één van de oudste steden van de wereld met een enorme overdekte markt met wel 20.000 mensen. Jalal had daar een stoffenzaak, we zijn er heengegaan en zagen hoe hij met pijn in het hart enkele stofmonsters en registers ter hand nam die nog lagen waar eens een winkel was geweest. Nu helpt hij in het kleine team dat in Syrië de activiteiten van de AMU beheert.

De noden zijn er velen, er zijn bijvoorbeeld heel veel scholen zonder leerkrachten, omdat die naar het buitenland gevlucht zijn. De klassen zijn overvol, daarom zijn onze gemeenschappen naschoolse cursussen begonnen, waar een sfeer van liefde en respect heerst, om de kinderen te helpen het lijden van de oorlog te boven te komen.

Ook zijn er activiteiten om de families te ondersteunen, vooral wat betreft de gezondheid, wat een serieus probleem is geworden in Syrië. Deze activiteiten vinden plaats in verschillende steden: Aleppo, Hama, Homs, Kafarbo, Damascus...

Francesco: Stefano, Hoe kunnen we bijdragen aan de ondersteuning van deze activiteiten in Syrië?

Stefano: In de laatste jaren hebben we ongeveer 940.000 euro bijeengebracht, hiermee hebben we de diverse activiteiten kunnen financieren die jullie gezien hebben en waar we jullie ook meer over kunnen vertellen. We hebben gemerkt dat de laatste tijd de economische bijdragen zijn verminderd, misschien omdat er weinig over Syrië gesproken wordt, afgezien van de afgelopen dagen. Maar het lijden van de bevolking blijft, de noden zijn er velen. Helaas hebben we ook deze activiteiten wat moeten verminderen, omdat er minder geld voor beschikbaar was... Maar we willen de Syrische bevolking blijven steunen.

Francesco: We maken van de gelegenheid van dit focolarejournaal gebruik, om jullie uit te nodigen om de activiteiten ten behoeve van de bevolking in Syrië te blijven steunen. Ik nodig jullie uit om de websites van AMU¹ en AFN², te bezoeken, waar jullie meer informatie kunnen vinden om jullie bijdrage te leveren. Ook al is het weinig, dat is niet belangrijk, het dient om onze steun aan de Syrische bevolking te laten voelen.

Bedankt Stefano en iedereen voor wat jullie tot nu toe gedaan hebben en voor wat we samen in de toekomst nog zullen blijven doen.

¹ www.amu-it.eu

² www.afnonlus.org

Antonella: Stefano herinnerde het ons, het is een extreme actualiteit, de situatie in Syrië gaat ernstig achteruit en wordt steeds dramatischer.

We hebben hier als het goed is Maria do Céu aan de telefoon, een Braziliaanse vriendin die al vele jaren in het Midden-Oosten is, o nee sorry, ze is Portugees. Maria Do Céu! Ben je er, hoor je ons?

Maria do Céu Costa: (lacht) Ja, ja ik hoor jullie ciao!

Antonella: Mooi! Ciao, Maria do Céu!

Maria do Céu Costa: Ciao allemaal, ciao!

Antonella: Hoe gaat het daar in Syrië? Wat kun je ons vertellen?

Maria do Céu Costa: Kijk, wij spreken jullie nu vanuit Aleppo, waar de laatste tijd de situatie wat is verbeterd. Vanuit hier proberen we altijd in contact te zijn met al de onzen in heel Syrië, maar vooral met die van Damascus, waar de situatie echt veel slechter is geworden.

De mensen leven onder een regen van mortieren die overal vallen. Ze zijn moe onder dit kruis van geweld, ze zijn bang, ze leven zonder te weten wat er het volgende moment zal gebeuren. Ze zijn moe onder dit kruis ... Veel kantoren en scholen zijn gesloten om het straatverkeer te vermijden wat het aantal slachtoffers zouden vergroten. De druk is erg groot.

En toch gaat het leven door. De mensen van de gemeenschap van de Beweging zijn heel dankbaar voor de boodschappen die ze ontvangen van gebeden en eenheid, waarin ze voelen dat ze in hart van velen zijn. In Damascus hebben ze het time-out geïntensiveerd en iedereen uitgenodigd hetzelfde te doen.

Ook de uitnodiging van de paus aan alle mensen van verschillende religies en van goede wil, om gisteren een dag van vasten en gebed voor vrede te houden, heeft velen meer geraakt dan wij. Er gingen overal MSMjes rond zodat iedereen verenigd kon zijn in dit wereldgebed om het geschenk van vrede uit de hemel te af te smeken. We danken jullie ook allemaal, en we blijven samen geloven en bidden, met dit geloof, met alle geloof, zodat God dit moment kan versnellen. Dat is wat we nu leven.

Emmaus: Céu, ciao, ik ben Emmaus. Absoluut, we blijven samen leven en bidden, weet je? En dat niet alleen. Ik zou willen zeggen dat jij de woordvoerster bent voor iedereen, vooral voor diegenen die zoveel lijden in Damascus om hen te bedanken, want elk lijden dat ze ervaren, elk leed dat ze aanbieden, dient om de verenigde wereld op te bouwen, dient om het "allen één" verder vooruit te brengen.

Zodat ze voelen dat ze echt met ons in de frontlinie staan, we zijn één, zij zijn ons en wij zijn hen, we zijn jullie allemaal.

Ik geef je Jesùs door die jullie ook groet

Maria do Céu: Bedankt!

Emmaus: Ciao, ciao Céu en jullie allemaal.

Maria do Céu: Bedankt, bedankt.

Jesùs: Ciao Maria, ook van mijn kant dank voor alles wat jullie zijn, voor alles wat jullie doen, voor jullie trouw aan God en het charisma, en aan de mensen. Reken op onze solidariteit,

zoals Emmaus heeft uitgedrukt, en ons gebed. In deze laatste dagen, toen het hier wat rustiger was hebben we de gebeurtenissen in Ghouta gevolgd en zijn we opnieuw geschokt. We zijn echt daar bij jullie en voel je op de frontlinie voor het “allen één” want zo is het.

Maria do Céu: Bedankt Jesùs, bedankt Emmaus en jullie allemaal, we voelen echt dat jullie hier bij ons zijn, we voelen deze grote familie in heel de wereld. Werkelijk bedankt!

Emmaus: bedankt!

Antonella: bedankt, ciao!

Maria do Céu: Ciao!

4. PORTUGAL - PROJECT RAISE: IN ACTIE TEGEN WERKLOOSHEID

Francesco: Ook in landen die dergelijke dramatische conflictsituaties niet meemaken, ontbreken de moeilijkheden niet. Eén daarvan is werkloosheid: gebrek aan werk, hoop en toekomst. Een complexe uitdaging die we goed voorbereid en met moed tegemoet moeten treden. Dat is wat ze in Portugal aan het doen zijn. Laten we eens kijken.

Francisco Maia, voorzitter van AMU Portugal

Dit project is begonnen in 2015 toen Portugal een zeer moeilijke tijd doormaakte die het leven van veel gezinnen heeft beïnvloed. Veel mensen waren werkloos en dit betekent grote instabiliteit, zowel persoonlijk als voor het gezin. Het is noodzakelijk om een netwerk van wederzijdse hulp te creëren dat de samenleving mobiliseert en de mensen motiveert om opnieuw werk te vinden.

Margarida Rodríguez, maatschappelijk werkster van het RAISE-project

Het Engelse woord RAISE, dat “verhogen” betekent is het acroniem van ons project: Alternatief Antwoord van Sociale Integratie en Ondernemerschap. Kenmerkend voor ons is de benadering. Het de mensen nabij zijn maakt dat het persoonlijke en professionele potentieel zich zo goed mogelijk kan ontwikkelen voor de integratie op de arbeidsmarkt of voor het opzetten van een eigen bedrijf.

We werken samen met publieke en private instellingen en bieden werklozen aanvullende diensten zoals: psychosociale ondersteuning, ontwikkeling van menselijke vaardigheden en re-integratie op de arbeidsmarkt. En dit alles met de steun van de Economie van Gemeenschap en de AMU (Aktie voor een Verenigde Wereld).

In de eerste fase van het project hebben we 50 mensen begeleid, van wie er nu 21 op de arbeidsmarkt zijn ingevoegd.

Fernando Maurício, Houthakker en verhandelaar

Er was weinig werk, ik was werkloos en ook mijn vrouw had geen baan. Het was een nogal gecompliceerde fase, het is moeilijk uit te leggen, je voelt je ongelukkig ... geen geld te hebben voor eten, voor andere dingen.

Verónica Bento, ondernemer, biologische landbouw

In die fase van mijn leven voelde ik dat ik energie had om te werken, het verlangen om nieuwe dingen te doen en omdat ik geen werk vond voelde ik me een beetje gedesilluseerd.

Célia Faria, hulp ziekenverzorging in een verzorgingstehuis

Ik was meer dan 3 jaar werkloos, bijna 4 jaar, ik vond geen werk en was steeds meer down, ik was verdrietig, dus gaf ik het op.

Fernando Maurício

Ik was zonder uitzicht, maar het project heeft me veel gegeven, ik begon te werken en een lichtpuntje te zien aan het einde van de tunnel.

M. C., Rechterlijke politie-inspecteur

Allereerst mijn excuses voor het feit dat ik niet in beeld kom. Dit vanwege het feit dat ik werk op het gebied van nationale veiligheid.

Wat ik het moeilijkst vond, was het omgaan met de frustratie, die voortkwam uit het feit dat ik geen antwoord kreeg op de vele sollicitaties die ik stuurde.

Verónica Bento

Persoonlijke begeleiding is erg belangrijk, allereerst bij de voorbereiding van het project en vervolgens bij het zoeken naar financiering, en daarna voor de uitvoering. Iemand hebben om moeilijkheden mee te bespreken, de twijfels, is altijd heel belangrijk.

M.C.

Ik begreep wat ik professioneel wilde doen, ik heb de voorstellen beoordeeld en tegelijkertijd heb ik andere mensen geholpen, waardoor ik me gerealiseerd voel.

Célia Faria

Woorden zijn niet toereikend om de AMU te bedanken voor wat ze voor mij en mijn gezin gedaan hebben.

Fernando Maurício

Ze lieten niet toe dat ik de schouders liet hangen.

Sr. António Pires Voorzitter van de Gemeente van Abrigada en Cabanas de Torres

Het was een belangrijk project en ik hoop dat het ook in de toekomst belangrijk zal blijven. Of ik het ben of iemand anders die op mijn plaats komt, te kunnen rekenen op de samenwerking met de AMU, is echt fantastisch.

Margarida Rodríguez

Er is een Portugese dichter, Sebastião da Gama, en met zijn gedicht denken we dat we alle passie kunnen uitdrukken waarmee we ons aan dit project hebben gewijd:

*Het is voor de droom dat we gaan,
Bewogen en in stilte.
Halen we het? Halen we het niet?
Of er vruchten zijn of niet,
Het is voor de droom dat we gaan.*

*Geloof in wat we hebben is voldoende
Hoop op datgene wat we misschien niet hebben is voldoende.
Dat we met dezelfde vreugde van de ziel geven,
voor wat we nog niet kennen in wat er van dag tot dag gebeurt is voldoende.*

*Halen we het? Halen we het niet?
We vertrekken. We gaan. We zijn.*

Francesco: Bedankt Francisco, bedankt Margarida, Werk ze, allemaal.

5. COLOMBIA: DE WAARHEID IN DE VERZOENING

Antonella: En nu vanuit Portugal maken we een sprong naar Latijns-Amerika en wel naar Colombia. Een land dat een zeer lange burgeroorlog achter de rug heeft en een moeilijk proces van verzoening doormaakt.

We lezen het reisdagboek van Adriana Avellaneda, een lid van de redactie van het focolarejournaal.

Ik ben op weg naar Colombia. 23 jaar geleden heb ik mijn land verlaten. Ik ga terug om met mijn familie de 80ste verjaardag van mijn vader te vieren en mijn wortels weer op te zoeken.

Zolang als ik me kan herinneren en door de verhalen van mijn ouders en grootouders, weet ik dat Colombia een ononderbroken oorlog heeft doorgemaakt. En ook al is het verlangen naar vrede aanwezig in alle Colombianen, het proces om die te bereiken is erg complex.

(reis-dagboek)

Op 24 november 2016 ondertekenen de Colombiaanse regering en de revolutionaire strijdkrachten van Colombia, de FARC, een vredesovereenkomst om een einde te maken aan meer dan 50 jaar burgeroorlog met meer dan 220.000 doden en 6 miljoen ontheemden. Een moeilijke weg moet nog worden afgelegd, die van de verzoening.

Het verlangen naar sociale rechtvaardigheid trok me van kleins af aan. Daarom deelde ik met enkele van mijn vrienden de idealen van de guerrilla, totdat ik de Focolare-beweging heb leren kennen in Bogotá en besloten heb mij mijn leven in te zetten voor de vrede en de universele broederschap, en zo heb ik mijn land, familie en werk achtergelaten en ben ik vertrokken. Mijn moeder en mijn broers hebben, net als veel andere Colombianen, in de jaren negentig het land verlaten op zoek naar een betere toekomst.

Gedurende mijn reis zal ik enkele bekenden ontmoeten die een wending aan hun leven gegeven hebben nadat ze de spiritualiteit van de eenheid hebben leren kennen. Pater Elkin, priester maakte in zijn jonge jaren deel uit van de guerrilla.

P. Elkin Osorio, Pastor van San Marcos de Leòn:

(...)Mij werd een parochie toebedeeld waar veel sociale onrechtvaardigheid heerste, waardoor ik langzaam medewerker werd van het ELN, het Leger van Nationale Bevrijding, dat idealen had die leken op de mijne, de sociale gerechtigheid bevorderen, de boeren steunen, sociale zekerheid (...) Met de tijd koelde mijn "geestelijke kant" af en ik maakte gebruik van mijn positie als priester om de boeren te politiseren (...) Binnen deze groep van de ELN ontdekte ik later diefstal, bedrog, prostitutie. Dat was helemaal niet wat ik zocht, absoluut niet!

Speaker: Het verhaal van pater Elkin is er een van de vele, van de priesters en religieuzen die geloofden in een ideaal van sociale gerechtigheid, maar het niet eens waren met de methodes die werden toegepast. Velen zijn ook de priesters die hun leven hebben gegeven om de misstanden tegen de boeren aan de kaak te stellen, zoals Jorge Luis Mazo, 33 jaar oud, die tijdens zijn humanitaire missie op de rivier de Atrato werd vermoord.

"Het leven laat je niet met rust." Dit boek vertelt de verhalen van mensen van de guerrilla en van paramilitairen die jarenlang tegen elkaar gevochten hebben en op een bepaald moment hebben besloten hun wapens neer te leggen. Een van de punten van de vredesovereenkomst is de politieke participatie van de ex-strijders. Ik ontmoet Orlando, ex-guerrillastrijder, die werkt voor de re-integratie van de ex-strijders en van de boeren. Zijn vrienden zijn gedood en gevangen genomen, zijn broer werd vermoord door de paramilitairen. Ze stelden hem voor wraak te nemen, maar hij koos een andere weg.

Orlando Cardozo Valderrama, Asociación Campesina Agroecologica (Villarica – Tolima):

Ik heb nee gezegd, dat ze me dit op mijn manier moesten laten oplossen, mijn zaak was het om het in mezelf op te lossen; de kunst van vergeving te leren, die heel, heel moeilijk is (...) Nooit, nooit is een wapen of oorlog een optie om het leven te veranderen. (...) Echt ontdekken dat de weg van verandering een andere is, de menselijke ziel van de ander raken en daarvoor heb je de arrogantie van welke macht dan ook niet nodig, daar heb je nederigheid voor nodig en het is heel moeilijk om die te laten groeien (...)

Speaker: Ik ga richting zuid Colombia, grotendeels een landbouwgebied. De Colombiaanse boeren zijn de meest getroffen slachtoffers van het conflict. Zowel vanwege de gedwongen verplaatsingen als de agrarische exploitatie van cocaïne plantages. De cocaïne is de oorzaak geweest van bloedige oorlogen en heeft tientallen jaren de gewapende groeperingen van rechts en van links gefinancierd. Elsy, advocate, wijdt zich al jarenlang aan de herverdeling van land door de overheid, de opleiding van boeren en het oplossen van conflicten.

Elsy Perrucho, Directora Regional Agricultura y Pesca (Barrancabermeja):

De meesten kunnen niet lezen, ze bezoeken elkaar om vragen te beantwoorden. Er zijn anderen die alleen maar luisteren omdat ze niet willen deelnemen aan dit proces wellicht omdat zij tot die paramilitairen behoren (...) of die guerrilla die de illegale plantages niet willen verlaten (...) Het is heel triest om op straat de raspachines te zien, degenen die coca verwerken; vaak zijn ze niet ouder dan 18 jaar... Dus dat is de toekomst als we niets doen (...) We moeten de overheid laten zien dat het niet alleen om wetten gaat, maar dat we met mensen werken, mensen die veel geleden hebben (...)

Speaker: Zoals paus Franciscus gedurende zijn recente reis in Colombia zei, is in dit conflict iedereen slachtoffer geweest. Veel families hebben onder deze golf van geweld geleden. Van een vriendin, Diana, werden om politieke redenen twee neven vermoord.

Diana Farfàn, Fiscalía Genral de la Nación (Bogotá):

In het jaar tweeduizend kregen ze waarschuwingen van de paramilitairen dat ze niet door konden gaan met de politieke campagne, dat het beter was dat ze zich terug zouden trekken (...) Van de ene op de andere dag zeggen ze ons dat ze verdwenen zijn, we weten niet waar ze zijn en denken: "wie weet worden ze een dezer dagen vrijgelaten" en opeens na twee dagen zeggen ze ons dat ze ze dood hebben gevonden (...) Het was een genade dat ik in die periode het focolare kende, dat heeft me enorm geholpen om de dingen innerlijk een plaats te geven, want als je begint te redeneren, zijn er veel dingen die je niet zou moeten vergeven, maar als je niet vergeeft kan er geen vrede komen(...).

Speaker: Op 27 maart '92 heeft er een aanslag plaatsgevonden op het hoofdkwartier van een internationale organisatie in Bogotá. Elke dag liep ik na het werk op weg naar huis, langs dit gebouw. Het scheelde maar een paar seconden of ik was er niet meer geweest. Ik herinner me nog steeds het gedempte geluid, de rook en de ruiten die uit de nabijgelegen gebouwen vielen. In die tijd werkte ik op het kantoor van de Openbare Aanklager van het land, een speciaal orgaan van de regering dat zich bezig hield met de misdaden van drugsverkeer en terrorisme.

Ik heb Miguel, mijn toenmalige directeur opgezocht, die momenteel deel uitmaakt van een regionale vredescommissie. Een cruciaal punt van de ondertekende overeenkomsten is het zoeken naar de waarheid om de slachtoffers van dit conflict te compenseren.

Miguel de J. Niño: Sandoval – Comisión de conciliación regional de paz (Tunja): *Ik hoop echt op oprechtheid, en het principe van waarheid dat tot de oplossing moet leiden (...) Het is geen vergeldende gerechtigheid maar een herstellende gerechtigheid. En hoe herstel je? Door de waarheid, als we die erkennen, en dat is moeilijk, er is angst voor de waarheid, dat merk je. Ik zit liever gevangen dan dat ik de waarheid uitspreek, omdat er derden zijn die achter deze gehele problematiek zitten, die de waarheid niet willen, het leger nog het minst. Daarom zijn we aan het strijden opdat dit fundamentele, essentiële, centrale element er kan zijn dat is: ons in de waarheid verzoenen.*

Papa Francisco, Villavicencio, 8 de septiembre de 2017:

De waarheid is een onafscheidelijke metgezel van de gerechtigheid en de barmhartigheid. De waarheid zou in feite niet tot wraak moeten leiden, maar eerder tot verzoening en vergeving.

Beste Colombianen, wees niet bang om vergeving te vragen en aan te bieden. Bied geen weerstand aan de verzoening!

Geen weerstand bieden aan de verzoening, een betekenisvolle zin ook voor mij en mijn familie. Beide hebben we deze keer besloten om naar Colombia terug te gaan om de verjaardag van mijn vader te vieren met wie er geen goede relatie was en die nog slechter was geworden na de scheiding. Het is tijd om wonden te helen, gevoelens van wrok opzij te zetten. De verzoening komt tot stand ook door ieder van ons.

Antonella: De verzoening komt tot stand ook door ieder van ons. We hebben Leidy uit Medellín aan de telefoon. Ben je daar?

Leidy: Ciao, hier zijn we.

Antonella: ...Ja we zien je, ciao! Luister, Leidy, hoe beleven jullie dit proces van verzoening?

Leidy Vargas: Er zijn belangrijke stappen gezet in het land, zoals de vermindering van 80% van de moorden die verband hielden met conflicten in de afgelopen zes jaar. Maar er zijn nog

steeds veel open problemen, voornamelijk als gevolg van drugshandel, geweld tegen sociale leiders en corruptie... Onze inzet ligt op verschillende niveaus. Er is zeker een nieuwe wens om te vergeven, enkelen van ons zijn betrokken op kantoren voor compensatie voor de slachtoffers, anderen dragen op het pedagogische veld bij aan de bewerking van de inhoud van het lesmateriaal dat op alle scholen moeten worden geïmplementeerd, en er blijft nog onze grootste uitdaging en dat is de opbouw en verspreiding van een politieke cultuur die inclusief is, voor de wederopbouw van het sociale weefsel.

Antonella: Bedankt Leidy, werk ze en weet dat we met jullie zijn in deze opdracht. Ciao!

Leidy: jullie bedankt. En daar rekenen we op. Ciao! (Applausi)

6. BRASILE - MELANCHOLISCHE VREUGDE: HET VERHAAL VAN PINTOR

Francesco: Soms kunnen situaties ons leven plotseling veranderen. En toch, door ons te trainen om dit lijden onder ogen te zien, kunnen we ons leven omvormen tot een kunstwerk, zoals Pintor is overkomen, een acteur uit S. Paolo in Brazilië.

José Pintor: *Ik ben geograaf van beroep, ik heb bijna mijn hele leven als aardrijkskundeleraar gewerkt. Toen ik klein was, misschien 8 of 9 jaar oud, hebben ze me eens naar Alto do Moura gebracht, een plaats waar je figuratieve kunst met klei kunt beoefenen, met terracotta. Ik kwam daar aan en er was een beeldhouwer. Ik deed een deur achter hem open en daar zat hij, hij was de kop van een pop aan het maken. Ik vond dat die pop er prachtig uit zag. Hij werkte alleen met zijn handen en met een klein stukje hout voor de afwerking. Op een gegeven moment, toen voor mij die kop perfect leek, gooide hij de klei tegen de muur en begon die opnieuw te kneden. Die klei was nu soepeler geworden en hij begon opnieuw.*

Voor mij is kunst altijd de mogelijkheid geweest om mezelf te uiten. Om die reden voelde ik op een gegeven moment de behoefte om mezelf meer aan de kunst te wijden en heb ik de aardrijkskunde helemaal achter me gelaten. In een tijd dat ik op het hoogtepunt van mijn werk was, met shows, reizen en projecten, kreeg ik een ernstige ziekte. Op een dag werd ik wakker en had ik moeite om mijn handen en voeten te bewegen, en ik voelde heel erge jeuk. Ze hebben me naar het ziekenhuis gebracht en toen we aankwamen, werd vastgesteld dat ik het Guillain Barré-syndroom had. Dit syndroom verlamt het hele lichaam, je kan geen vinger meer bewegen, vaak zelfs je ogen niet.

Ik dacht dat ik het theater volledig achter me zou moeten laten. Het was een moment van wanhoop. Ik had de indruk dat het enige wat ik had mij werd ontnomen. Ik vroeg me af: "Eeuwige Vader, God, wat wil je van mij?"

Toen ik wakker werd na een operatie, heb ik op een paar momenten na, nooit het bewustzijn verloren, maar ik kon niet laten zien dat ik bij bewustzijn was. Als ik had kunnen schreeuwen, zou ik hebben geroepen: "Ik leef, ik besta!". Totdat een vrouwelijke arts me een vraag stelde: "Ben je bij bewustzijn? Weet je wie ik ben? Als je je bewust bent, doe dan je ogen

dicht ", omdat dit de enige beweging was die ik kon maken. Het lukte me om mijn ogen te sluiten, en opgetogen riep ze uit: "dan ben je bewust!" Vanaf dat moment begon ik te communiceren. Pas in de laatste periode op de Intensieve Care heb ik de eerste bewegingen kunnen maken. Ze zetten alle letters van het alfabet op een rij en de woorden: Ja en Nee. Het eerste woord dat ik schreef was "mug", omdat er op de intensive-care afdeling muggen waren die me hier prikten, op mijn ogen, en toen ik dit schreef vroeg de arts: "muggen hier op de intensive care?" Toen kon ik me al een beetje bewegen. En ik wees het woord "ja" aan. Hij herhaalde: "hierbinnen?" En ik: "Ja".

Ik heb veel dingen geleerd op de intensive care: het leven bestaat uit relaties, zoals een weefsel, een netwerk, waar je soms onder zit, soms boven, maar waar iedereen een functie heeft. Als ik nu zou sterven, wat blijft er dan over? Ik geloof dat de ervaring op de intensive-care afdeling hetzelfde was als dat verhaal dat ik vertelde over dat kleien: ik heb de indruk dat de eeuwige Vader me tegen de muur gooide, me soepeler maakte, me misvormde, om me weer op te kunnen te bouwen

Francesco:

Bedankt Pintor voor de moed die je ons hebt weten doorgeven. En dank aan 'Breaking rays', een project waarbij jonge filmmakers uit verschillende delen van de wereld zijn betrokken, ze krijgen een voorbereiding om samen te kunnen werken voor het focolarejournaal met hun opnames en verhalen. Bedankt

7. GIS CALLIARI EN WAT HET BELANGRIJKST IS

Antonella: Afgelopen maand, op 20 januari, stierf op de gezegende leeftijd van 97-jaar, een van de eerste vriendinnen van Chiara Lubich, Gisella Calliari, beter bekend als "Gis".

Net als Chiara werd zij in Trente, noord Italië, geboren

De kenmerken die onmiddellijk in gedachten komen als we haar beschrijven zijn: sterk, vastberaden, radicaal, moedig. Zij heeft de tweede wereldoorlog aan den lijve ondervonden en in die periode heeft ze samen met haar zus Ginetta Chiara ontmoet en die eerste groep meisjes die van God, het Ideaal van hun leven hadden gemaakt. Met Ginetta wilden ze zich bij hen aansluiten en bij hen gaan wonen in dat kleine appartement van Piazza Cappuccini in Trente. Maar moeder was er absoluut op tegen. Onvermurwbaar. We luisteren naar wat Gis daar zelf over vertelt.

Gis: *"Natuurlijk waren er Ginetta en Gis die het gezin wilden verlaten: absoluut!, Maar onmogelijk, om zo te zeggen. Zo zelfs dat we 's avonds naar bed gingen, en als iedereen sliep, als moeder sliep, alle zussen sliepen, stonden we op, kleedden ons aan en..., weg! We gingen*

*naar Piazza Cappuccini, en 's morgens gingen we weer naar huis, deden of we in bed lagen en dan... dat waren zo'n beetje onze... tochten."*³

Antonella: Gis zal bijna zestig jaar naast Chiara doorbrengen, met haar de verschillende fasen van de beginnende Beweging delen, hoe die vorm krijgt, de verspreiding, de beproevingen, de onzekerheden, de grote momenten van duisternis... en ook de grote vreugden. Twee zinnen van Jezus in het bijzonder hebben haar leven begeleid: "Heb elkaar lief..." en "Waar twee of meer verenigd zijn in mijn naam, ben ik in hun midden".

We gaan nu kijken naar een video-opname die gemaakt is - met een mobieltje, niet professioneel - bij haar thuis in de laatste periode, waarin ze ons vertelt wat voor haar echt belangrijk is.

Gis: *De wederzijdse liefde. Begrijp je!... Het lijkt mij... dat al het andere dan vanzelf komt. Altijd liefhebbend, continu, zonder pauze, zonder... zonder iets. En Hij helpt ons (...). Het woord "waar twee of meer verenigd zijn in mijn naam..." zou voldoende zijn. Hij is onder ons. Jij, jij, ik, jij... en we zullen heel sterk verenigd zijn onderling. Dat is het leven"*

Antonella: Bedankt Gis, we hebben het begrepen... En ik geloof dat ik het gevoel van iedereen uitdruk als we deze woorden nemen als jouw testament voor ons. Bedankt!

8. ITALIË – ROMAMOR: FAMILIE ZIJN MET WIE HET NODIG HEEFT

Francesco: Is het jullie wel eens overkomen dat je dezelfde weg gaat, dezelfde plaatsen bezoekt, temidden van dezelfde mensen? En op een dag, onverwacht, besef je dat je mensen zijn die je nooit eerder heb gezien, "onzichtbare" mensen, afgeschreven, die je nooit eerder had opgemerkt? Er zijn veel ervaringen van mensen die hun ogen en harten hebben geopend voor mensen die buitengesloten worden. Vandaag vertellen we er één van, hier in de buurt, in Rome.

Giampiero: *Ik ben Giampiero. Hoe ik de vereniging RomAmor heb leren kennen? Laten we zeggen dat ik hen op de moeilijke momenten heb ontmoet op de pleinen waar ze deze dienst verlenen. En op een gegeven moment begrijp je, dat je datgene wat je hebt gekregen, ook op de een of andere manier kan teruggeven.*

Sara: *Ik ben een van de miljoenen gewone mensen die in Rome wonen, die elke dag een metro- of treinstation binnenlopen en die, rondkijkend, beseffen dat er mensen zijn die gemarginaliseerd worden, mensen die in de stations slapen; toch doen we vaak alsof ze niet bestaan. Vijf jaar geleden ging er een knop in mij om en voelde ik dat ik niet zo door kon gaan,*

³ Da un intervento di Gis Calliari all'incontro delle focolarine, Castel Gandolfo, 7 dicembre 1993.

dat ik iets wilde veranderen in deze maatschappij, maar ik wist niet hoe. Dus ben ik op internet gaan kijken naar vrijwilligersorganisaties. En op deze manier ben ik met Dino in contact gekomen, Dino en zijn vereniging RomAmor. Dit station dat er nu normaal uitziet, loopt 's avonds vol met mensen die hier een beetje troost komen zoeken, een warme maaltijd, iemand die ze ziet staan, iemand die met hen praat, die hun verhalen hoort, iemand om stoom af te blazen. Er zijn er die uit verschillende landen buiten de EU komen, maar ook veel Italianen, vaak oudere vrouwen die aan het eind van de maand niet uitkomen met hun pensioen, heel verschillende en heterogene werkelijkheden. Ik heb ook een aantal diensten opgezet die er voorheen niet waren, zoals kledingdistributie. Zo leer ik de mensen ook op een andere manier kennen, en daardoor is een meer persoonlijke relatie mogelijk. Op een dag terwijl ik daarmee bezig ben komt er een jongen naar me toe, hij kijkt me aan en zegt: "Je kijkt anders naar ons ". Ik vraag hem: "In welke zin?" "Je ziet ons staan".

Gianpiero: Hij is onze vriend, een kapper, en het is nodig dat deze jongens er een beetje knap bijlopen, toch? Ze zijn de hele dag op straat en ze hebben het nodig om ook een beetje verwend te worden, er goed uitzien en hiervoor stelt hij zijn tijd ter beschikking, om dat te doen.

Dino: De kern is de universele broederschap; het hart is het Evangelie waar Hij ons zegt: "Wat je aan de minsten hebt gedaan, heb je aan mij gedaan". En het gebed van Jezus waar Hij aan het einde zegt: "Hebt elkaar lief zoals ik jullie heb liefgehad". En al vanaf het begin zeiden we dat we de dingen niet alleen moeten doen.

Edoardo: Hier zijn mensen van verschillende achtergronden, sommigen geloven, zijn katholiek, orthodox, er zijn moslims, er zijn mensen die niet geloven; maar het belangrijkste dat we aan de basis stellen, is juist het feit dat we bereid zijn om de naasten te verwelkomen. Dat is de basis. Samen open staan de één voor de ander. En dit nemen we mee, ook als we het plein op gaan.

Condé: Mijn naam is Condé Adbakar, ik kom uit Guinee. Ik ben door de woestijn en over de Middellandse zee in Italië aangekomen: het verhaal van deze reis is erg lang en moeilijk uit te leggen.

Daarom zijn we hier vandaag in Tuscolana, wij hebben ons vrijwillig aangesloten bij de vereniging RomAmor, om anderen te helpen.

Julian: Ik ben ICT'er van Rome Altruista, het platform waar veel vrijwilligersactiviteiten te vinden zijn en veel vrijwilligers zich inschrijven om de activiteiten te vinden. Na zes jaar thuiswerken als ICT'er, dacht ik, waarom zou je geen echte concrete activiteit gaan doen?

Irene: *Bijna vier jaar geleden was er een moment waarop ik halt hield en tegen mezelf zei, maar waar ben ik mee bezig? Oftewel, ik ben onnodig tijd aan het verspillen... waarom mijn vrije tijd, mijn energie niet gebruiken voor echt nuttige serieuze dingen? Dat is waarom!*

Meer stemmen: *allemaal broers en zussen vrijwilligers...*

Dino Impagliazzo *Voor mij zijn we allemaal broers en zussen, jij, hij en zij en ook de armen op straat, zonder enige discriminatie!*

Francesco: *Bedankt iedereen die werkt in de vereniging "Roma-Amor" en dank ook aan Dino die vanavond bij ons is.*

Antonella: *Grote Dino! (Applausi)*

Francesco: *Bedankt Dino ook voor de vastberadenheid om door te gaan met deze dienst, ondanks de moeilijkheden die jullie elke dag tegenkomen. Bedankt!*

9. CHIARA LUBICH: CAMPIONI DELL'UNITÀ

Francesco: *Morgen eindigen de Olympische Winterspelen in Zuid-Korea, met kampioenen van over de hele wereld. Het valt heel mooi samen met de gedachte die we gaan horen. Chiara Lubich nodigt ons uit om ook wereldkampioen te worden, maar in een beetje bijzondere sport: en dat is de liefde voor iedereen.*

Chiara Lubich: *[...]In deze dagen waren er - ik weet niet precies waar - een soort Olympische spelen, met turnsters uit de Oostbloklanden, maar ook Chinezen en enkele Amerikanen.*

Ik zag ze 's avonds op tv. [...] Eli riep me en zei: "Kijk eens, Chiara, wat een perfectie! Er waren jonge turnsters, meisjes zoals onze Gen 3, die salto's maakten, van alles. Maar zo prachtig, met al die schroeven en salto's! En gelijk daarna sprongen ze weer op net als een stuiterbal. Het leek wel of het geen enkele moeite kostte. Zo perfect en harmonieus was het. Het waren natuurlijk wereldkampioenen.

En terwijl ik ernaar kijk voel ik van binnen alsof iemand - ik denk de Heilige Geest - me zegt: "Waarom wordt jij, worden jullie, ook geen wereldkampioenen?"(...) In wat, denk ik bij mezelf? In de liefde tot God! Kampioenen, de besten, gouden medailles, maar niet ... van de aarde, die van het paradijs. Ja, dat is eigenlijk waar, dacht ik, maar kijk eens wat een training daarvoor nodig is! Uren en uren. Ze eten geen ijsjes om in vorm te blijven. Uren en uren trainen ze.

En weer die stem in mij: "Jij ook, je hebt ook het moment van nu om je te trainen in de liefde tot God en de naaste. Liefde tot God wil zeggen Zijn wil doen en je daar helemaal aan wijden. Liefde tot de naaste, je één maken, weten te sterven enzovoort.

Verder dacht ik: Deze maand leven we het nieuwe Woord van leven, dat van Maria: "De Heer wil ik dienen, laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd." En die stem: "Het Woord dat ik aan de Beweging heb gegeven is eenheid, één zijn. Leef de eenheid, ieder ogenblik. Ik wil dat jullie wereldkampioen worden!"

Welnu, dan is hier mijn boodschap: we kunnen direct wereldkampioen worden.

Iemand zal misschien zeggen: "Maar weet je, ik heb zo'n moeilijk karakter!"

Ik las dat Franciscus van Sales zegt: "Er bestaat geen enkel goed karakter, dat door steeds slechte dingen te doen, niet slecht wordt." en ik zou eraan toevoegen: "Er bestaat geen enkel slecht karakter, dat door steeds goede dingen te doen, niet goed wordt."

Om kampioen te worden, moet je dingen steeds herhalen. Alsmar opnieuw! Ik zag ook, dat het héél vaak fout gaat. Daar moet je je niets van aantrekken. Je begint gewoon weer opnieuw. Steeds zeggen: "Ik begin weer opnieuw."

Oh jee, ik ben de eenheid met God kwijtgeraakt. Oh jee, ik gaf teveel om het eten. Oh jee, ik kon ergens geen afstand van doen. Maar waarom steeds weer dat: Oh jee? Ik begin gewoon steeds opnieuw, want als ik dit moment ook nog voorbij laat gaan, heb ik geen tijd meer om me te trainen.

Dus, wereldkampioenen hè!⁴

10. GROET VAN EMMAUS EN AFSLUITING

Emmaus: Wat een uitdaging hè?! Wereldkampioenen in eenheid, moedertjelief! Als we heel de Beweging verenigd zouden kunnen laten zien, overal eenheid, wereldkampioenen in eenheid, zou dat niet het mooiste geschenk zijn voor je tiende verjaardag van Chiara in het paradijs?

Misschien moeten we ons echt daarvoor inzetten. Deze maand maart zal vol zijn met evenementen, missen, vieringen ter herinnering van de aankomst van Chiara in het Paradijs, nu al weer tien jaar geleden, en we willen deze kansen echt niet verloren laten gaan. Ook hier in het Centrum van het Werk⁵ zullen we op 3 maart een feestmiddag vieren, ter herinnering aan dit ietwat speciale jubileum, maar over de hele wereld zullen er soortgelijke evenementen zijn, missen, evenementen, conferenties, er zullen allerlei soorten feesten zijn. Bij al deze evenementen hebben we de mogelijkheid om op de een of andere manier bij te dragen of op zijn minst deel te nemen.

En we zien dat het een gelegenheid is om aan de wereld te getuigen dat Chiara, na tien jaar nog steeds leeft, aanwezig is in haar Werk, en dat haar charisma nog steeds in staat is om mensen te transformeren, situaties, vruchten van eenheid te genereren, overal nieuw leven te genereren.

⁴ Da un saluto ai sacerdoti - Rocca di Papa, 1 dicembre 1981.

⁵ Sarà al Centro Mariapoli di Castel Gandolfo.

Ik daag jullie ook uit om met deze inzet, deze getuigenis aan de wereld te geven, als geschenk aan Chiara, en met haar als geschenk aan de wereld.

Mee eens? (Applaus)

Antonella: Natuurlijk, Emmaus natuurlijk!

We hebben net een bericht ontvangen dat ons positief lijkt. We wisten dat vandaag de VN-Veiligheidsraad bijeenkwam om over Syrië te praten. Ze hebben unaniem ingestemd met de resolutie inzake het staakt-het-vuren, dus hebben ze een uitstel van ten minste 30 dagen gevraagd om humanitaire hulp mogelijk te maken. Het lijkt een teken van hoop en we zijn echt dankbaar, het is iets moois.

Francesco: Dan bedankt aan allen die ons vanuit de hele wereld gevolgd hebben, bedankt aan iedereen die heeft bijgedragen aan de realisatie van dit focolarejournaal, de vertalers die een geweldig werk hebben geleverd.

We ontmoeten elkaar weer op 28 april om 10 uur Centraal-Europese tijd voor het volgende focolarejournaal.

Antonella: Iedereen Bedankt. Ciao!